

ΘΕΕ ΜΟΥ, ΣΚΕΦΤΗΚΕ Η ΜΕΪ. Αληθινός παράδεισος.

Οι εγκαταστάσεις φάνταζαν αχανείς και δαιδαλώδεις, με ολοζώντανα χρώματα, ωστόσο ακόμα και η παραμικρή λεπτομέρεια είχε μελετηθεί προσεχτικά, είχε σμιλευτεί από τα πιο επιδέξια χέρια. Σε μια γη που πρώτα φιλοξένησε ένα ναυπηγείο, μετά ένα ντράιβ-ιν, μετά κάποιο παζάρι και τέλος ξερόχορτα, τώρα απλώνονταν ομαλοί καταπράσινοι λόφοι, καθώς και ένα σιντριβάνι του Καλατράβα. Και χώρος για πικνίκ, με τραπέζια που σχημάτιζαν ομόκεντρους κύκλους. Και γήπεδα τένις με άργιλο και χορτάρι. Και γήπεδο βόλεϊ, όπου μικρούτσικα παιδάκια, από τον παιδικό σταθμό της εταιρίας, έτρεχαν, ξεφώνιζαν, στροβιλίζονταν σαν κύματα. Καταμεσής όλων αυτών ο εργασιακός χώρος, δέκα στρέμματα από βαμμένο ατσάλι και γυαλί, αποτελούσαν το αρχηγείο της ισχυρότερης εταιρίας στην υφήλιο. Ο ουρανός, ψηλά, πεντάκαθαρος και καταγάλανος.

Η Μεί τα προσπερνούσε όλα, περπατώντας από το πάρκινγκ προς το κεντρικό κτίριο, προσπαθώντας να δείχνει ενταγμένη. Το ελικοειδές μονοπάτι σκιαζόταν από λεμονιές και πορτοκαλιές και στο κομψό, κόκκινο λιθόστρωτό του παρεμβάλλονταν πού και πού πλακίδια με προτρεπτικά μηνύματα, γεμάτα έμπνευση. «Να ονειρεύεσαι», έλεγε ένα, η φράση χαραγμένη στην κόκκινη πέτρα. «Να συμμετέχεις», έλεγε ένα άλλο. Δεκάδες τέτοια: «Να

επικοινωνείς». «Να καινοτομείς». «Να φαντάζεσαι». Παραλίγο να πατήσει το χέρι ενός νεαρού με γκριζα φόρμα. Τοποθετούσε ένα καινούργιο που έλεγε: «Να ανασαίνεις».

Μια ηλιόλουστη Δευτέρα του Ιουνίου η Μεί στάθηκε μπροστά στην κεντρική είσοδο, ακριβώς κάτω από το λογότυπο που κοσμούσε το τζάμι. Μολονότι η εταιρία δεν είχε καν κλείσει τα ξέτι χρόνια, το όνομα και το λογότυπό της – ένας κύκλος που περιζώνει ένα λαβύρινθο, με ένα μικρό ύψιλον σαν ημικύκλιο στο κέντρο του – συγκαταλεγόταν στα γνωστότερα σε όλο τον κόσμο. Πάνω από δέκα χιλιάδες υπάλληλοι απασχολούνταν εκεί, στα κεντρικά, όμως ο Κύκλος είχε γραφεία σε όλη την υδρόγειο και κάθε βδομάδα προσλάμβανε εκατοντάδες χαρισματικά νέα μυαλά. Επί τέσσερα συναπτά έτη την ψήφιζαν ως την πιο αξιοθαύμαστη εταιρία του κόσμου.

Αν δεν υπήρχε η Άνι, η Μεί ποτέ δεν θα φανταζόταν πως θα κατάφερνε να δουλέψει σε ένα τέτοιο μέρος. Δύο χρόνια μεγαλύτερή της ήταν η Άνι και συγκατοικός της για τρία εξάμηνα στο κολέγιο, σε ένα άθλιο κτίριο, που έγινε υποφερτό χάρη στην εκπληκτική σχέση τους. Κάτι σαν φίλες ήταν, κάτι σαν αδελφές, κάτι σαν ξαδέλφες που θα 'θελαν να είναι αδελφές και που δεν είχαν λόγο να χωρίσουν ποτέ. Τον πρώτο μήνα της συγκατοίκτησής τους η Μεί έσπασε ένα σούρουπο το σαγόνι της, όταν λιποθύμησε καταβεβλημένη από τη γρίπη και το λιγοστό φαγητό κατά τη διάρκεια των τελικών εξετάσεων. Η Άνι της είχε πει να μείνει στο κρεβάτι, όμως η Μεί πήγε στο σούπερ μάρκετ για να πάρει καφέ και συνήλθε στο πεζοδρόμιο, κάτω από ένα δέντρο. Η Άνι την πήγε στο νοσοκομείο και περίμενε εκεί μέχρι να περιποιηθούν το τραύμα της και έπειτα έμεινε κοντά στη Μεί και κοιμήθηκε πλάι της όλη νύχτα, σε μια ξύλινη καρέκλα, και ύστερα στο σπίτι για μέρες ολόκληρες τάιζε τη Μεί με το καλαμάκι. Τέτοια προσήλωση, τέτοια ικανότητα πρώτη φορά συναντούσε η Μεί σε

συνομήλικη, ή σχεδόν συνομήλική της, και έκτοτε η Μεί της ήταν αφοσιωμένη με πρωτόγνωρο τρόπο για κείνη.

Ενώσω η Μεί φοιτούσε ακόμη στο Κάρλτον, χαμένη στα μαθήματά της, ισορροπώντας μεταξύ ιστορίας της τέχνης, μάρκετινγκ και ψυχολογίας – έτοιμη να πάρει το πτυχίο της στην ψυχολογία, χωρίς όμως να σχεδιάζει να ασκήσει το επάγγελμα –, η Άνι αποφοίτησε, τελείωσε το μεταπτυχιακό της στο Στάνφορντ και έγινε περιζήτητη παντού, αλλά ιδίως στον Κύκλο, με αποτέλεσμα να βρεθεί εκεί λίγες μόνο μέρες μετά την αποφοίτησή της. Τώρα πια κατείχε υψηλή θέση – Διευθύντρια Διασφάλισης Μέλλοντος την έλεγε η Μεί αστειεύομενη – και παρακίνησε τη Μεί να ζητήσει κι εκείνη δουλειά. Τελικά το έκανε και παρότι η Άνι επέμενε ότι δεν μεσολάβησε, η Μεί ορκιζόταν για το αντίθετο και ένιωθε αιώνια υποχρεωμένη απέναντί της. Εκατομμύρια άνθρωποι, δισεκατομμύρια, θα λαχταρούσαν να βρίσκονται στη θέση της Μεί, έτοιμοι να μπουν σ' αυτό το αίθριο, που είχε δέκα μέτρα ύψος, λουσμένο στο καλιφορνέζικο φως, τη μέρα που ξεκινούσε να δουλεύει για τη μοναδική αυτή εταιρία, η οποία είχε μια αληθινή σημασία.

Άνοιξε σπρώχνοντας τη βαριά πόρτα. Ο προθάλαμος μακρύς σαν χώρος παρελάσεων, ψηλός σαν καθεδρικός ναός. Παντού τριγύρω γραφεία, υψώνονταν σε τέσσερα πατώματα, όλοι οι τοίχοι φτιαγμένοι από γυαλί. Ζαλισμένη για μια στιγμή, έσκυψε το κεφάλι και στο πεντακάθαρο, αστραφτερό δάπεδο είδε να αντικατοπτρίζεται το πρόσωπό της, ανήσυχο. Ξαφνικά ένιωσε πως κάποιος βρισκόταν πίσω της και στα χείλη της σχηματίστηκε ένα χαμόγελο.

«Εσύ θα πρέπει να είσαι η Μεί».

Η Μεί γύρισε και είδε ένα όμορφο νεανικό πρόσωπο, ένα κατακόκκινο φουλάρι και μια λευκή μεταξωτή μπλούζα.

«Εγώ είμαι η Ρενάτα», της είπε.

«Γεια σου, Ρενάτα. Ψάχνω...»

«Την Άνι. Το ξέρω. Έρχεται». Ένας ήχος, μια ψηφιακή σταγόνα, αντήχησε στο αυτί της Ρενάτα. «Βρίσκεται...»

Η Ρενάτα κοιτούσε τη Μεί, όμως έβλεπε κάτι άλλο. Οπτική διασύνδεση, σκέφτηκε η Μεί. Άλλη μια καινοτομία που γεννήθηκε εδώ.

«Βρίσκεται στην Άγρια Δύση», είπε η Ρενάτα εστιάζοντας ξανά στη Μεί, «αλλά θα έρθει πολύ σύντομα».

Η Μεί χαμογέλασε.

«Ελπίζω να έχει μαζί της κανένα λάσο κι ένα γερό άλογο».

Η Ρενάτα χαμογέλασε ευγενικά, αλλά δεν γέλασε. Η Μεί γνώριζε καλά την πρακτική της εταιρίας να δίνει σε κάθε τμήμα των εγκαταστάσεων το όνομα μιας ιστορικής περιόδου. Με τον τρόπο αυτό ένα πελώριο μέρος γινόταν λιγότερο απρόσωπο, λιγότερο επιχειρησιακό. Πολύ προτιμότερο από το Ανατολικό Κτίριο 3B, το μέρος όπου εργαζόταν μέχρι πρόσφατα η Μεί. Μόλις τρεις βδομάδες είχαν περάσει από την τελευταία μέρα της στον δημόσιο οργανισμό της γειτονιάς της – έμειναν όλοι άφωνοι όταν δήλωσε παραίτηση –, μα ήδη της φαινόταν απίστευτο που σπατάλησε τόσο χρόνο από τη ζωή της εκεί. Στον αγύριστο, σκέφτηκε η Μεί, να πάει το γκουλάγκ και όλα όσα εκπροσωπεί.

Η Ρενάτα δεχόταν ακόμη μηνύματα στο ακουστικό της.

«Α, περίμενε», πρόσθεσε, «μόλις μου είπε ότι δεν έχει ξεμπλέξει ακόμη». Η Ρενάτα κοιτούσε τη Μεί με ένα χαμόγελο εκτυφλωτικό. «Καλύτερα να σε πάω εγώ στο γραφείο σου. Μου είπε πως θα σε βρει εκεί σε μία ώρα περίπου».

Η Μεί σκίρτησε ακούγοντας τις λέξεις *στο γραφείο σου* και σκέφτηκε κατευθείαν τον πατέρα της. Ήταν περήφανος. *Τόσο περήφανος*, της το είπε στο μήνυμα που άφησε στον τηλεφωνητή της γύρω στις τέσσερις τα ξημερώματα. Το άκουσε αμέσως μόλις ξύπνησε. *Τόσο πολύ περήφανος*, έλεγε με τρεμάμενη φωνή. Πριν

από δύο χρόνια είχε τελειώσει η Μεί το κολέγιο και να τη λοιπόν, επικερδώς απασχολούμενη στον Κύκλο, με δική της ιατροφαρμακευτική ασφάλιση, δικό της διαμέρισμα στην πόλη, έχοντας απαλλάξει τους γονείς της από το βάρος της – είχαν άλλωστε ήδη πολλά στο μυαλό τους.

Η Μεί, ακολουθώντας τη Ρενάτα, βγήκε από το αίθριο. Στο γρασίδι, κάτω από το διάστικτο φως, δύο νέοι κάθονταν σε έναν τεχνητό λοφίσκο κρατώντας ένα είδος διάφανου τάμπλετ, κουβεντιάζοντας με μεγάλη ένταση.

«Εκεί θα είσαι, στην Αναγέννηση», της είπε η Ρενάτα, δείχνοντας πέρα από το γρασίδι ένα κτίριο φτιαγμένο από γυαλί και οξειδωμένο χαλκό. «Εκεί βρίσκονται όλοι οι υπάλληλοι του τμήματος Πελαταιακής Εμπειρίας. Έχεις ξανάρθει;»

Η Μεί έγνεψε.

«Ναι. Μερικές φορές, αλλά όχι στο συγκεκριμένο κτίριο».

«Άρα έχεις δει την πισίνα, τις αθλητικές εγκαταστάσεις». Η Ρενάτα έτεινε το χέρι προς ένα μπλε παραλληλόγραμμο πλάι σε ένα γωνιώδες κτίριο, ακριβώς πίσω τους υψωνόταν το γυμναστήριο. «Εκεί βρίσκονται οι αίθουσες για γιόγκα, κρόσφιτ, πιλάτες, μασάζ, σπίνινγκ. Άκουσα ότι κάνεις σπίνινγκ. Και πιο πίσω είναι το γήπεδο του μπότσι και ο καινούργιος χώρος για τέδερμπολ. Η καφετέρια αρχίζει εκεί που τελειώνει το γρασίδι...» Η Ρενάτα της έδειξε το πλούσιο, κυματιστό χορτάρι, όπου μια χούφτα άνθρωποι με ντύσιμο επαγγελματικό ρέμβαζαν σαν να έκαναν ηλιοθεραπεία. «Και να 'μαστε».

Στέκονταν ακριβώς μπροστά στην Αναγέννηση, ένα ακόμα κτίριο που είχε αίθριο ύψους εννέα μέτρων, στην κορυφή του οποίου στριφογύριζε αργά αργά ένα κινούμενο γλυπτό του Κάλντερ.

«Αχ, τον λατρεύω τον Κάλντερ», είπε η Μεί.

Η Ρενάτα χαμογέλασε.

«Ναι, το ξέρω». Σήκωσαν κι οι δυο ψηλά το βλέμμα και το

κοίταξαν. «Αυτό εδώ κάποτε κοσμούσε το γαλλικό κοινοβούλιο. Νομίζω».

Το αεράκι που τις συνόδευε κούνησε το γλυπτό, έτσι που το ένα του άκρο έδειξε τη Μεί σαν να την καλωσόριζε προσωπικά. Η Ρενάτα την έπιασε από το μπράτσο.

«Έτοιμη; Ανεβαίνουμε».

Μπήκαν σε ένα γυάλινο ασανσέρ με μια απαλή πορτοκαλωπή χροιά. Φώτα τρεμόφεγγαν και η Μεί είδε το όνομά της να προβάλλει στους τοίχους, μαζί με τη φωτογραφία της από τη σχολική επετηρίδα. ΚΑΛΩΣ ΟΡΙΣΕΣ, ΜΕΪ ΧΟΛΑΝΤ. Μια πιχτή κραυγή βγήκε από το στόμα της Μεί. Είχε χρόνια να δει αυτή τη φωτογραφία και πολύ χαιρόταν που τόσο καιρό δεν την έβλεπε. Δουλειά της Άνι ήταν αυτή, σίγουρα, είχε βρει πάλι τρόπο να την πειράξει. Η φωτογραφία φυσικά έδειχνε τη Μεί – το μεγάλο στόμα της, τα λεπτά χείλη της, το σταρένιο δέρμα της, τα μαύρα μαλλιά της, όμως υπερτόνιζε την πραγματικότητα, τα έντονα ζυγωματικά της έκαναν την όψη της αυστηρή, τα καστανά μάτια της δεν γελούσαν, μικρά και παγερά, ετοιμοπόλεμα. Από τον καιρό που τραβήχτηκε – στα δεκαοχτώ της τότε, νευρική και ανασφαλής –, η Μεί είχε πάρει μερικά απαραίτητα κιλά, το πρόσωπό της γλύκανε και απέκτησε καμπύλες, καμπύλες που τραβούσαν την προσοχή αντρών κάθε λογής και ηλικίας. Μετά την αποφοίτησή της προσπαθούσε να γίνει πιο ανοιχτή, πιο δεκτική και αντικρίζοντας τώρα αυτή την εικόνα, βγαλμένη από μια περασμένη εποχή, που όλος ο κόσμος της φαινόταν άσχημος, συγκλονίστηκε. Τη στιγμή ακριβώς που ένιωσε ότι θα καταρρεύσει, η φωτογραφία εξαφανίστηκε.

«Όλα εδώ λειτουργούν με αισθητήρες», είπε η Ρενάτα. «Το ασανσέρ διαβάζει την ταυτότητά σου και σε χαιρετάει. Η Άνι μας έδωσε τη φωτογραφία. Πρέπει να είστε πολύ δεμένες για να έχει φωτογραφίες σου από το σχολείο. Ελπίζω να μη σε πείραξε. Κάτι τέτοια κάνουμε στους επισκέπτες. Συνήθως εντυπωσιάζονται».

Καθώς το ασανσέρ ανέβαινε, στον τοίχο του πρόβαλλαν οι προγραμματισμένες δραστηριότητες της ημέρας, με εικόνες και λέξεις να ταξιδεύουν από τον έναν όροφο στον άλλο. Κάθε ανακοίνωση συνοδευόταν από βίντεο, φωτογραφίες, κινούμενα σχέδια, μουσική. Το μεσημέρι θα προβαλλόταν το *Κογιανισκάτσι*, στη μία θα γινόταν επίδειξη αυτομασάζ, στις τρεις σεμινάριο ψυχικής ενδυνάμωσης. Κάποιο μέλος του Κογκρέσου, που η Μεί δεν γνώριζε, νέος παρά τα γκρίζα του μαλλιά, θα έκανε μια ομιλία στις εξήμισι. Φαινόταν να μιλά, πάνω στην πόρτα του ασανσέρ, όρθιος σε κάποιο βήμα, σε ένα μέρος μακρινό, σημαίες ανέμιζαν πίσω του, τα μανίκια του γυρισμένα και τα χέρια του σφιγμένα γροθιές.

Οι πόρτες άνοιξαν κόβοντας στα δύο τον πολιτικό.

«Εδώ είμαστε», είπε η Ρενάτα βγαίνοντας σε μια στενή γέφυρα με ατσάλενο κιγκλίδωμα.

Η Μεί κοίταξε κάτω και ένιωσε το στομάχι της να σφίγγεται. Μέχρι το ισόγειο έβλεπε το ύψος τεσσάρων ορόφων.

«Αν κάποιος πάσχει από ίλιγγο, δεν πιστεύω να τον φέρνετε εδώ πάνω», είπε η Μεί επιχειρώντας να αστειευτεί.

Η Ρενάτα κοντοστάθηκε και στράφηκε προς τη Μεί δείχνοντας πολύ ανήσυχη.

«Φυσικά όχι. Μα σύμφωνα με το βιογραφικό σου...»

«Όχι, όχι», τη διέκοψε η Μεί. «Δεν έχω πρόβλημα».

«Σοβαρά. Μπορούμε να σε βάλουμε σε χαμηλότερο όροφο αν...»

«Όχι, όχι. Ειλικρινά. Είναι τέλεια. Συγγνώμη. Ένα αστείο έκανα».

Η Ρενάτα έδειχνε φανερά ταραγμένη.

«Εντάξει. Πάντως αν υπάρχει κάποιο πρόβλημα, να μου το πεις».

«Θα σου το πω».

«Θα μου το πεις; Γιατί η Άνι θα ήθελε να το φροντίσω».

«Θα σου το πω. Σ' το υπόσχομαι», είπε η Μεί και χαμογέλασε στη Ρενάτα, που συνήλθε και συνέχισε.

Η γέφυρα κατέληγε στον κεντρικό όροφο, μεγάλος, γεμάτος παράθυρα και διχοτομημένος από έναν μακρύ διάδρομο. Και στις δύο πλευρές γραφεία με γυάλινες προσόψεις, από το δάπεδο ως το ταβάνι, οι κάτοχοί τους ορατοί. Καθένας τους είχε διακοσμήσει το χώρο του εξεζητημένα αλλά καλαίσθητα – ένα γραφείο ήταν γεμάτο σύνεργα ιστιοπλοΐας που έμοιαζαν να αιωρούνται καθώς κρέμονταν από δοκάρια, ένα άλλο ξεχειλίζει από μπονζαί. Προσπέρασαν μια μικρή κουζινούλα με γυάλινα ντουλάπια και ράφια, με μαγνητικά μαχαιροπίρουνα στερεωμένα στο ψυγείο σε ένα ειδικό πλέγμα, όλα να τα φωτίζει ένας πελώριος πολυέλαιος από φυσητό γυαλί, που οι πολύχρωμες λάμπες του λαμπύριζαν και ο σκελετός του είχε αποχρώσεις πορτοκαλί, ροδακινί και ροζ.

«Ορίστε λοιπόν, εδώ είσαι».

Σταμάτησαν σε έναν γκριζό θαλαμίσκο, μικρό και επενδυμένο με ένα υλικό που θύμιζε συνθετικό λινό. Η καρδιά της Μεί σφίχτηκε. Έδειχνε σχεδόν ολόιδιος με το θαλαμίσκο όπου εργαζόταν τους τελευταίους δεκαοχτώ μήνες. Και ήταν το πρώτο πράγμα που αντίκριζε στον Κύκλο και δεν έμοιαζε ολοκαίνουργιο, που θύμιζε το παρελθόν. Το υλικό που έντυνε τους τοίχους του θαλαμίσκου – όσο απίστευτο και αν της φαινόταν, όσο αδύνατο – ήταν λινάτσα.

Η Μεί ήξερε ότι η Ρενάτα την παρακολουθεί και ήξερε ότι η έκφρασή της πρόδιδε τρόπο. *Χαμογέλα*, σκέφτηκε. *Χαμογέλα*.

«Όλα εντάξει;» τη ρώτησε η Ρενάτα με βλέμμα εξεταστικό.

Η Μεί πίεσε τον εαυτό της να δείξει λίγη ικανοποίηση.

«Θαυμάσια. Μια χαρά».

«Ωραία. Σ' αφήνω λοιπόν να εξοικειωθείς με το χώρο και σύντομα θα έρθει η Ντενίζ με τον Τζοσάια για να σε κατατοπίσουν και να σε προετοιμάσουν».

Στο πρόσωπο της Μεί σχηματίστηκε ένα βεβιασμένο χαμόγελο και η Ρενάτα της γύρισε την πλάτη κι έφυγε. Η Μεί κάθισε, προσέχοντας ότι η πλάτη της καρέκλας ήταν μισοσπασμένη, ενώ η ίδια η καρέκλα δεν κουνιόταν, όλα τα ροδάκια της έμοιαζαν μπλοκαρισμένα. Στο γραφείο βρισκόταν τοποθετημένος ένας υπολογιστής, ένα απαρχαιωμένο μοντέλο, που κάτι ανάλογο μ' αυτόν δεν είχε δει πουθενά αλλού στο κτίριο. Η Μεί σάστισε και είδε τη διάθεσή της να βυθίζεται στην ίδια άβυσσο όπου πέρασε τα τελευταία χρόνια.

Δούλευαν άραγε ακόμη άνθρωποι σε οργανισμούς κοινής ωφελείας; Μα πώς κατέληξε η Μεί να δουλεύει εκεί; Πώς το ανέχτηκε; Όταν τη ρωτούσαν πού δουλεύει, συνήθως έλεγε ψέματα, παρίστανε την άνεργη. Ίσως να ένιωθε καλύτερα αν δεν βρισκόταν στη γενέτειρά της.

Έπειτα από έξι περίπου χρόνια που τα πέρασε γεμάτη αποστροφή για τη γενέτειρά της, κατηγορώντας τους γονείς της που μετακόμισαν εκεί και την υπέβαλαν σ' αυτό το μαρτύριο, με τους περιορισμούς και τις ελλείψεις της στα πάντα – σε διασκέδαση, σε εστιατόρια, σε φωτισμένα μυαλά –, η Μεί άρχισε πρόσφατα να θυμάται το Λόνγκφιλντ με μια κάποια τρυφερότητα. Ήταν μια μικρή πόλη ανάμεσα στο Φρέσνο και στο Τρανκουίλιτι, που ιδρύθηκε και πήρε το όνομά της από έναν σχολαστικό αγρότη το 1866. Εκατόν πενήντα χρόνια αργότερα ο πληθυσμός του σχεδόν άγγιζε τους δύο χιλιάδες, από τους οποίους οι περισσότεροι εργάζονταν στο Φρέσνο, σε απόσταση τριάντα δύο χιλιομέτρων. Η ζωή ήταν φτηνή στο Λόνγκφιλντ και οι γονείς των φίλων της Μεί ήταν φύλακες ασφαλείας, δάσκαλοι, φορτηγατζήδες που τους άρεσε το κυνήγι. Από τα ογδόντα ένα άτομα στην τάξη της Μεί, εκείνη ήταν μία από τα δώδεκα που θα φοιτούσαν σε τετραετές κολέγιο

και η μοναδική που θα πήγαινε ανατολικά από το Κολοράντο. Το γεγονός ότι έφτασε τόσο μακριά και ξόδεψε τόσα πολλά, για να γυρίσει τελικά πίσω και να δουλέψει στον οργανισμό κοινής ωφελείας της περιοχής την καταρράκωσε, το ίδιο και τους γονείς της, κι ας της έλεγαν ότι έκανε το σωστό, αξιοποιώντας μια καλή ευκαιρία, για να αρχίσει να αποπληρώνει τα δάνειά της.

Το κτίριο του οργανισμού, το Ανατολικό-3B, ήταν ένα φρικτό τοιμεντένιο κουτί με στενές κάθετες χαραμάδες για παράθυρα. Στο εσωτερικό του τα περισσότερα γραφεία είχαν τοίχους από γυψοσανίδες και ήταν όλα βαμμένα σε ένα αρρωστημένο πράσινο χρώμα. Σαν να δούλευες σε αποδυτήρια. Εκείνη ήταν η νεότερη εργαζόμενη, κατά μία περίπου δεκαετία, αλλά ακόμα και οι τριαντάρηδες έμοιαζαν σαν να είχαν βγει από άλλον αιώνα. Θαύμαζαν τις γνώσεις της στους υπολογιστές, γνώσεις τελείως βασικές και κοινές για όλους τους γνωστούς της. Ωστόσο οι συνάδελφοί της έμεναν άναυδοι. Την αποκαλούσαν *Μαύρη Αστραπή*, μια πεζή αναφορά στα μαλλιά της, και της έλεγαν πως θα έχει *λαμπρό μέλλον* στον οργανισμό αν παίξει σωστά τα χαρτιά της. Σε τέσσερα με πέντε χρόνια, της έλεγαν, θα μπορούσε να γίνει επικεφαλής του τεχνικού τμήματος. Την έπνιγε η αγανάκτηση. Δεν πήγε στο κολέγιο, αποκτώντας μια μόρφωση στις ελεύθερες σπουδές αξίας διακοσίων τριάντα τεσσάρων χιλιάδων δολαρίων, για να καταλήξει σε μια τέτοια δουλειά. Βέβαια ήταν μια δουλειά, κι εκείνη χρειαζόταν τα χρήματα. Τα φοιτητικά της δάνεια κυλούσαν αδιάκοπα και απαιτούσαν να τα τροφοδοτεί κάθε μήνα· δέχτηκε λοιπόν τη δουλειά και το μισθό της και είχε τα μάτια της ανοιχτά για κάτι καλύτερο.

Ο προϊστάμενός της ήταν ένας άντρας με το όνομα Κέβιν, που φαινομενικά ήταν επικεφαλής του τεχνολογικού τομέα, αλλά κατά περίεργο τρόπο δεν είχε ιδέα από τεχνολογία. Ήξερε από καλωδιώσεις, από συνδέσεις. Πειρατικό ραδιοφωνικό σταθμό έπρεπε

να διευθύνει – όχι τη Μεί. Κάθε μέρα, κάθε μήνα, φορούσε το ίδιο μονότονο κοντομάνικο πουκάμισο, τις ίδιες καστανοκόκκινες γραβάτες. Αποτελούσε μια φριχτή επίθεση στις αισθήσεις, η ανάσα του μύριζε χοιρομέρι και το μουστάκι του, μαλλιαρό και ατίθασο, έμοιαζε με δύο πατουσίτσες δεξιά κι αριστερά από τα ρουθούνια του, που μονίμως ξεφυσούσαν.

Και δεν θα την πείραζαν όλα αυτά, τα τόσα του ελαττώματα, αν δεν πίστευε ειλικρινά ότι η Μεί νοιαζόταν. Πίστευε ότι η Μεί, απόφοιτη του Κάρλτον, κυριευμένη από άπιαστα, ολόχρυσα όνειρα, νοιαζόταν γι' αυτή τη δουλειά στον οργανισμό ηλεκτρισμού και φυσικού αερίου. Πίστευε ότι θα σκοτιζόταν αν, μια οποιαδήποτε μέρα, ο Κέβιν θεωρούσε την απόδοσή της μέτρια. Κι αυτό την τρέλαινε.

Οι φορές που την καλούσε στο γραφείο του, έκλεινε πίσω του την πόρτα και καθόταν στην καρέκλα του, ήταν βασανιστικές γι' αυτήν. *Ξέρεις γιατί βρίσκεσαι εδώ;* τη ρωτούσε σαν αστυνομικός που τη σταμάτησε για έλεγχο σε κάποια λεωφόρο. Άλλοτε, όταν ένιωθε ικανοποιημένος με τη δουλειά της, έκανε κάτι ακόμα χειρότερο: την *επαινούσε*. Την αποκαλούσε *προστατευόμενη* του. Πολύ του άρεσε η λέξη. Έτσι ακριβώς τη σύστηνε στον κόσμο, έλεγε «Από δω η προστατευόμενη μου η Μεί. Είναι πολύ έξυπνη, συνήθως» – και της έκλεινε το μάτι σαν να ήταν καπετάνιος κι εκείνη ύπαρχος, δύο βετεράνοι τρομερών περιπετειών, αφοσιωμένοι ο ένας στον άλλο για πάντα. «Αν δεν σταθεί η ίδια εμπόδιο στο δρόμο της, έχει σπουδαίο μέλλον μπροστά της».

Της ήταν ανυπόφορο. Κάθε μέρα σε εκείνη τη δουλειά, και τους δεκαοχτώ μήνες που έμεινε εκεί, αναρωτιόταν αν θα μπορούσε να ζητήσει από την Άνι μια χάρη. Δεν ήταν στο χαρακτήρα της να ζητάει τέτοια πράγματα, να ζητάει σωτηρία, ώθηση. Το έβρισκε υποτιμητικό, πιεστικό – *φορτικό*, το χαρακτήριζε ο πατέρας της, και σίγουρα δεν το είχε μέσα της. Οι γονείς της ήταν ήσυχοι

άνθρωποι που δεν τους άρεσε να μπερδεύονται στα πόδια των άλλων, ήσυχοι και περήφανοι άνθρωποι που δεν έπαιρναν τίποτα από κανέναν.

Έτσι ήταν και η Μεί, αλλά η δουλειά εκείνη τη μετέτρεψε σε κάτι άλλο, σε έναν άνθρωπο που θα έκανε οτιδήποτε για να φύγει. Τα πάντα εκεί την αηδίαζαν. Τα πράσινα χωρίσματα του χώρου. Μέχρι και ψύκτης υπήρχε. Μέχρι και κάρτα χτυπούσες. Μέχρι και *βεβαίωση ικανοτήτων* έδιναν όταν κάποιος έκανε κάτι ιδιαίτερο. Και φυσικά το ωράριο! Εννέα με πέντε στην κυριολεξία! Πράγματα βγαλμένα από άλλη εποχή, ευτυχώς ξεχασμένη, που έκαναν τη Μεί να νιώθει όχι μόνο ότι σπαταλά τη ζωή της, αλλά και ότι ολόκληρη η εταιρία σπαταλά ζωές, σπαταλά ανθρώπινες δυνατότητες και δεν αφήνει τη γη να γυρίζει. Και ο θαλαμίσκος, ο θαλαμίσκος *της*, συνιστούσε το αποκορύφωμα. Οι χαμηλοί τοίχοι ολόγυρά της, που σκόπευαν να διευκολύνουν την απόλυτη αυτοσυγκέντρωσή της στη δουλειά, ήταν επενδυμένοι με λινάτσα, λες και οποιοδήποτε άλλο υλικό θα την αποσπούσε, θα παρέπεμπε σε πιο ελκυστικούς τρόπους να περνάει τη μέρα της. Έζησε λοιπόν δεκαοχτώ μήνες σε ένα γραφείο όπου έκριναν πως από όλα τα υλικά που προσφέρει ο άνθρωπος και η φύση, εκείνο που πρέπει να βλέπει το υπαλληλικό προσωπικό όλη μέρα, κάθε μέρα, είναι η λινάτσα. Μια βρώμικη λινάτσα, μια κακής ποιότητας λινάτσα. Μια χοντροκομμένη λινάτσα, φτωχική λινάτσα, φτηνιαρική λινάτσα. Ω Θεέ μου, σκέφτηκε, όταν έφυγε από εκείνο το μέρος, ορκίστηκε να μην ξαναantikρίσει, ούτε να ξαναγγίξει αυτό το υλικό, ούτε να ασχοληθεί ξανά με την ύπαρξή του.

Και ειλικρινά δεν περίμενε να το ξαναδεί. Άλλωστε πόσο συχνά, εξαιρώντας πράγματα σχετικά με τον δέκατο ένατο αιώνα, εξαιρώντας καταστάματα του δέκατου ένατου αιώνα, συναντούσε κανείς λινάτσα; Ποτέ, υπέθετε η Μεί, αλλά να τη λοιπόν, παντού τριγύρω της, εκεί στο ολοκαίνουργιο γραφείο της στον Κύκλο, και

κοιτώντας τη, μυρίζοντας τη μουχλιασμένη μυρωδιά της, γούρλωσε τα μάτια.

«Γαμημένη λινάτσα», μονολόγησε.

Τότε άκουσε πίσω της ένα στεναγμό κι έπειτα μια φωνή να λέει:

«Μάλλον δεν ήταν και πολύ καλή ιδέα τελικά».

Η Μεί γύρισε το κεφάλι και είδε την Άνι, είχε τα χέρια στη μέση και ύφος παραπονεμένου παιδιού.

«Γαμημένη λινάτσα», επανέλαβε η Άνι, μμούμενη το παράπονό της και ξέσπασε σε γέλια. Μόλις σταμάτησε είπε: «Απίθανο ήταν. Σ' ευχαριστώ πολύ, Μεί. Το ήξερα ότι θα το απεχθανόσουν, αλλά ήθελα να δω πόσο. Παραλίγο να κλάψεις, λυπάμαι. Χριστούλη μου».

Η Μεί κοίταξε τη Ρενάτα, που σήκωσε ψηλά τα χέρια απολογούμενη.

«Δεν ήταν δική μου ιδέα. Η Άνι με έβαλε. Μη με μισήσεις!»

Η Άνι αναστέναξε ανακουφισμένη.

«Χρειάστηκε να αγοράσω ολόκληρο το θαλαμίσκο από το Γουόλμαρτ. Και τον υπολογιστή! Αιώνες μου πήρε μέχρι να τον βρω στο διαδίκτυο. Αρχικά σκέφτηκα να φέρουμε κάτι από τις αποθήκες μας, αλλά ειλικρινά δεν υπάρχει τίποτα τόσο απαίσιο και τόσο παλιό πουθενά στις εγκαταστάσεις μας. Αχ, Θεέ μου, έπρεπε να έβλεπες τη μούρη σου».

Η καρδιά της Μεί σφυροκοπούσε.

«Είσαι τελείως παλαβή».

Η Άνι προσποιήθηκε ότι σάστισε.

«Εγώ; Παλαβή; Μα εγώ είμαι απίθανη».

«Απίστευτο μου φαίνεται που μπήκες σε τόσο κόπο απλώς και μόνο για να με αναστατώσεις».

«Κι όμως το έκανα. Έτσι έφτασα εδώ που βρίσκομαι. Όλα είναι θέμα σχεδιασμού και υλοποίησης». Έκλεισε πονηρά το μάτι

στη Μεί και τελικά η Μεί έβαλε τα γέλια. Τι τρελή αυτή η Άνι. «Και τώρα πάμε. Πάμε να σε ξεναγήσω».

Καθώς η Μεί την ακολουθούσε, έπρεπε να υπενθυμίζει συνεχώς στον εαυτό της ότι η Άνι δεν ήταν ανέκαθεν σημαντικό στέλεχος μιας εταιρίας σαν τον Κύκλο. Κάποτε, μόλις πριν από τέσσερα χρόνια η Άνι ήταν μια φοιτήτρια που φορούσε αντρικές φανελένιες πιτζάμες στην τάξη, στα εστιατόρια, στα ραντεβού. Η Άνι ήταν *αλλοπαρμένη*, όπως την έλεγε ένα από τα αγόρια της, πάντοτε μονογαμική, πάντοτε σεμνή. Ανταπεξερχόταν όμως σε όλα με άνεση. Προερχόταν από οικογένεια με χρήματα πάππου προς πάππου και ήταν πολύ γλυκιά, με λακκάκια και μακριές βλεφαρίδες, με μαλλιά τόσο ξανθά, που δεν γινόταν να μην είναι φυσικά. Όλοι τη θεωρούσαν ενθουσιώδη, τίποτα δεν την ενοχλούσε για πολύ. Ωστόσο ήταν και αλλοπαρμένη. Ήταν άχαρη κι όταν μιλούσε, άνοιγε τα χέρια της πάρα πολύ, επικίνδυνα πολύ, και παρασυρόταν από αλλόκοτες απόψεις και παράξενες εμμονές – σπήλαια, ερασιτεχνικά αρώματα, μουσική ντου-γούοπ. Κρατούσε φιλικές σχέσεις με όλους τους πρώην της, με όλους τους γκόμενούς της, με όλους τους καθηγητές της (τους γνώριζε προσωπικά και τους έστελνε δώρα). Εμπλεκόταν ή διηύθυνε τις περισσότερες, αν όχι όλες, τις λέσχες και τις ομάδες στο κολέγιο και κατάφερνε να βρίσκει χρόνο για τα μαθήματά της – για τα πάντα ουσιαστικά –, ενώ παράλληλα, σε κάθε πάρτι, πρόθυμη να εκτεθεί προκειμένου να σπάσει ο πάγος, έφευγε τελευταία. Η μόνη λογική εξήγηση έμοιαζε να είναι ότι δεν κοιμόταν ποτέ, αλλά δεν συνέβαινε κάτι τέτοιο. Κοιμόταν ανεξέλεγκτα, οχτώ με δέκα ώρες την ημέρα, κοιμόταν οπουδήποτε – σε μια τριλεπτη βόλτα με το αμάξι, στον βρώμικο πάγκο ενός εστιατορίου έξω από την πανεπιστημιούπολη, σε οποιονδήποτε καναπέ, ανά πάσα στιγμή.

Η Μεί το γνώριζε από πρώτο χέρι, μιας και κατά κάποιο τρόπο εκτελούσε χρέη σοφέρ της Άνι στις μακρινές διαδρομές τους στη Μινεσότα, στο Ουισκόνσιν και στην Αϊόβα, σε αμέτρητους και ολότελα ανούσιους αθλητικούς αγώνες σε όλη τη χώρα. Η Μεί είχε κερδίσει μερική υποτροφία για το Κάρλτον κι εκεί συνάντησε την Άνι, που ήταν καλή χωρίς καν να προσπαθεί, δύο χρόνια μεγαλύτερη, αλλά με παροδικό μονάχα ενδιαφέρον για το αν η ίδια ή η ομάδα της θα κερδίσει ή θα χάσει. Στον έναν αγώνα η Άνι έδινε όλο της το είναι, πειράζοντας τους αντιπάλους, κοροϊδεύοντας τις στολές ή τις επιδόσεις τους, και στον αμέσως επόμενο έδειχνε παντελώς αδιάφορη για το αποτέλεσμα, αλλά χαρούμενη για τη συμμετοχή της στο ταξίδι. Σ' αυτά τα ταξίδια με το αμάξι της Άνι – το οποίο προτιμούσε να το οδηγεί η Μεί – η Άνι σήκωνε ψηλά τα πόδια της, χωρίς παπούτσια, ή τα έβγαζε από το παράθυρο, σχολίαζε το τοπίο και έκανε εικασίες, για ώρες ατελείωτες, σχετικά με το τι έκαναν στο κρεβάτι τους οι προπονητές τους, ένα παντρεμένο ζευγάρι με ίδιο, σχεδόν στρατιωτικό κούρεμα. Η Μεί γελούσε με ό,τι έλεγε η Άνι και τα λόγια της βοηθούσαν τη Μεί να βγάλει από το μυαλό της τους αγώνες, στους οποίους, σε αντίθεση με την Άνι, εκείνη έπρεπε να κερδίσει, ή έστω να πάει καλά, για να δικαιολογήσει την υποτροφία που της παρείχε το κολλέγιο. Πάντοτε έφταναν μερικά λεπτά πριν την έναρξη και η Άνι δεν ήξερε ούτε σε ποιον αγώνα έπρεπε να τρέξει ούτε αν ήθελε να τρέξει τελικά.

Πώς ήταν λοιπόν δυνατόν αυτό το επιπόλαιο και αλλοπαρμένο πλάσμα, που φύλαγε ακόμη στην τσέπη του ένα κομματάκι από την παιδική κουβερτούλα του, να ανέβει τόσο γρήγορα και τόσο ψηλά στην ιεραρχία του Κύκλου; Ανήκε πλέον στα σαράντα σημαντικότερα μυαλά της εταιρίας – στην Κλίκα των Σαράντα –, γνωρίζοντας τα μυστικά σχέδια και τους στόχους της. Πώς μπόρεσε να κανονίσει την πρόσληψη της Μεί χωρίς καν να κοπιάσει;

Πώς μπόρεσε να τα τακτοποιήσει όλα μέσα σε λίγες μόνο βδομάδες, οδηγώντας τη Μεί να καταπιεί τελικά την περηφάνια της και να ζητήσει δουλειά; Όλα αυτά συνιστούσαν απόδειξη της ισχυρής θέλησης της Άνι, μιας μυστήριας και βαθιάς αίσθησης του πεπρωμένου. Φαινομενικά η Άνι δεν έδειχνε σημάδια κραυγαλέας φιλοδοξίας, όμως η Μεί πίστευε ακράδαντα ότι η Άνι διέθετε μια ιδιαίτερη επιμονή, ότι εντέλει θα βρισκόταν εκεί, στη θέση αυτή, απ' όπου κι αν προερχόταν. Ακόμα κι αν είχε μεγαλώσει στη τούνδρα της Σιβηρίας, από γονείς βοσκούς, και πάλι θα βρισκόταν εδώ, τώρα.

Άκουσε τον εαυτό της να λέει:

«Σ' ευχαριστώ, Άνι».

Προσπέρασαν μερικές αίθουσες συνεδριάσεων και κάποια σαλόνια και πέρασαν από την καινούργια γκαλερί της εταιρίας, όπου κρέμονταν καμιά δεκαριά πίνακες του Μπασκιά, που είχαν μόλις αποκτηθεί από ένα σχεδόν χρεωκοπημένο μουσείο του Μαϊάμι.

«Εντάξει», είπε η Άνι. «Και λυπάμαι που είσαι στο τμήμα Πελαταιακής Εμπειρίας. Ξέρω ότι ακούγεται χάλια, αλλά σε πληροφορώ ότι τα μισά ανώτατα στελέχη της εταιρίας από κει ξεκίνησαν. Με πιστεύεις;»

«Ναι».

«Καλά κάνεις, γιατί έτσι είναι».

Έφυγαν από την γκαλερί και μπήκαν στην καφετέρια του δεύτερου ορόφου – «Να το “Γυάλινο Φαγάδικο”, φριχτό όνομα, το ξέρω», είπε η Άνι –, σχεδιασμένο έτσι ώστε οι θαμώνες να γευματίζουν σε εννέα διαφορετικά επίπεδα, όλα τα δάπεδα και οι τοίχοι γυάλινοι. Με μια πρώτη ματιά νόμιζες πως καμιά εκατοστή άνθρωποι έτρωγαν στον αέρα.

Πέρασαν από το Δανειστήριο, όπου τα πάντα, από ποδήλατα μέχρι τηλεσκόπια ή ανεμόπτερα, δανείζονταν δωρεάν σε οποιονδήποτε υπάλληλο και από κει έφτασαν στο ενυδρείο, μια ιδέα που